

Oponentský posudek diplomové práce

Literární text v hodinách španělštiny jako prostředek rozvoje interkulturní kompetence

od Evy Čadové
2012

Hned v úvodu bych chtěl autorce položit otázku, jak by definovala termín „literární text“. V práci jsem totiž podobnou definici nenalezl a musím se přiznat, že z mého filologického pohledu do kategorie literárních textů nepatří přísloví či humor, které autorka zkoumá společně s tím, co bych za „literaturu“ označil. To je úvodní a dosti zásadní otázka, která určuje, zda autorka naplnila zadání své práce či nikoli.

A k celému konceptu práce bych měl ještě jednu připomínku. Je španělština jen jazykem Španělska? Nebo se jí hovoří i v jiných zemích, s jinou kulturou? Pokud ano, tak by kultivování interkulturních kompetencí mělo brát v potaz i kulturu těchto dalších hispanofonních zemí. Autorka toto možná částečně činí v některých konkrétních příkladech (anekdoty z latinoamerického prostředí atd.), ale bohužel to nijak nereflktuje v metodologickém úvodu práce, kde naopak poněkud nešťastně tvrdí: „Naším cílem není pouze naučit studenty španělský jazyk, nýbrž také přiblížit jim přirozené prostředí Španělska...“ (s. 9) O Latinské Americe ani slovo. V tomto případě se již nejedná o terminologickou odlišnost, ale podstatný nedostatek v řešení zadaného úkolu.

Zadání diplomové práce autorce ukládá, aby se „(zamyslela) nad využitím literárních textů pro podporu rozvoje této [interkulturní] kompetence“ (viz Zásady pro vypracování dostupné ve STAGu). Bohužel musím konstatovat, že většina diskurzivního textu práce (tedy s vynětím závěrečných modelových příkladů) je především kompilativní parafrází nejprve Jesúse Sáncheze Lobata (*Lengua y cultura en el aula E/LE*) a poté dalších citovaných pramenů. Pasáží, v nichž by se autorka odchýlila od pouhých výčtů metod a příkladů a sama se snažila je např. usouvstažnit (jak jí to navrhuje zadání), interpretovat či dokonce doplňovat vlastními nápady, jsem našel jen nemálo.

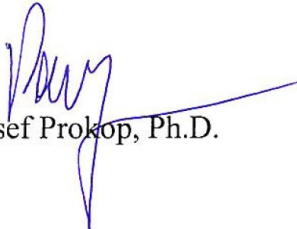
Text práce je ale v zásadě konzistentní, autorka si téma rozvrhla do logické struktury, kterou v průběhu pojednání pečlivě dodržuje, takže se dále zastavím pouze u formálních náležitostí citací, v nichž diplomandka občas chybí. V poznámkách pod čarou často uvádí před citovaným dílem zkratku „conf.“ (v česky psaném textu by byl možná vhodnější český ekvivalent téhož: srov.), která by však, pokud se nemýlím, měla odkazovat na další pramen či odlišný názor na věc, srovnejte s... Autorka zkratku systematicky používá pro standardní odkazy na pramen. Rád bych ji poučil, že v takovém případě se obvykle uvádí buď „viz...“, anebo ještě častěji je citovaný pramen uveden bez dalších vysvětlivek. Celou práci včetně závěrečné bibliografie také bohužel provází dosti neobvyklá formální podoba citací (názvy knih nejsou psány kurzívou, často chybí vydavatel či místo vydání) a zcela fantaskní je formát citování článků. Jedná se o záležitost přijatého úzu, o jehož podobě se autorka může snadno informovat z platných ISO norem pro citace.

Závěrem bych autorku rád upozornil na to, že – pokud je hlavním tématem práce skutečně literární text (jak jej definuje literární věda) – tak se předkládaná práce vyznačuje poněkud málo poučeným pohledem na literaturu a na aktuální trendy v interpretaci a přístupu k ní. Za příklad poněkud laického přístupu k nekonečné mnohotvárnosti jejího pojmání nechť poslouží např. pasáž, v níž autorka pasuje texty „Hierra, Parry, Nerudy či Benedettiho“ na „lehčí díla“ (s. 38-39). Považuje autorka této akademické práce termín „lehčí dílo“ za vědecky dostatečně definovaný a jednoznačný?

Avšak navzdory všem těmto připomínkám považuji předloženou práci za text slušné úrovně, který

splňuje požadavky kladené na diplomové práce, a proto ji doporučuji k obhajobě s ohodnocením **velmi dobře**. Jen pozor! Joaquín Sabina se jmenuje Sabina, nikoli Sabino (s. 50).

V Českých Budějovicích, 14. 8. 2012

PhDr. Josef Prokop, Ph.D.